

hedskommissionens udkast til lov om offentlighed i forvaltningen indeholder imidlertid en noget mere udførlig vejledning, se navnlig a.st. side 65:

„Hvor et direktorat inden for centraladministrationen træffer afgørelser på egne vegne og ikke på vedkommende ministers vegne, som f. eks. arbejdsdirektoratet . . ., direktoratet for ulykkesforsikringen . . . m. fl., vil direktoratet i lovens forstand være en myndighed, således at korrespondance med vedkommende ministerium vil være offentlig. Dette må tilsvarende gælde for f. eks. generaldirektoraterne for statsbanerne . . . og for post- og telegrafvæsenet . . . i det omfang, disse myndigheder træffer afgørelse på egne vegne.

Direktorater, som træffer afgørelser på ministerens vegne, må anses for afdelinger i et ministerium. De er altså ikke i lovens forstand myndigheder i forhold til ministeren eller i forhold til andre direktorater inden for samme ministerium. Deres forslag til afgørelser, planer o. s. v. vil derfor ikke være offentlige, når de sendes til departementet eller andre direktorater. Dette vil f. eks. gælde for direktoratet for fængselsvæsenet i forhold til departementet i justitsministeriet . . ., direktoratet for statshospitalet . . . i forhold til indenrigsministeriets departement og delvis de nævnte to generaldirektorater indbyrdes og i forhold til departementet i ministeriet for offentlige arbejder.“

Det omhandlede spørgsmål har i en del tilfælde været forelagt for justitsministeriet, der til en vis grad har taget afstand fra antydningen i den citerede passage i offentlighedskommissionens betænkning om, at en administrativ afdeling i relation til visse sager kan være en selvstændig myndighed, medens den med hensyn til andre sager er en sektion inden for en anden myndighed. I en af disse udtalelser hedder det således:

„. . . Denne udtalelse vedrører imidlertid et så specielt problem, at den efter justitsministeriets opfattelse ikke kan danne grundlag for mere almindelige slutninger. Loven er udformet således, at det er mest nærliggende at anse det for forudsat, at en administrativ afdeling i almindelighed må karakteriseres generelt, enten som en selvstændig myndighed eller som en del af en anden myndighed.

I hvert fald synes en administrativ afdelings funktioner ikke at kunne opdeles på „selvstændige“ og „uselvstændige“ myndighedsområder alene på grundlag af, om afdelingen inden for de pågældende områder kan træffe selvstændige afgørelser eller kun har beføjelse til afgivelse af indstilling til højere administrativ myndighed. Man skal herved dels henvide til den ovenfor omtalte udtalelse i betænkningen s. 60 om konsultative organer, dels pege på, at flere af de selvstændige myndigheder, der er nævnt i betænkningen s. 65, 1. sp., 3. afsnit, på en række væsentlige områder alene har en indstillende beføjelse.“ (L.A. 137/65 om forholdet mellem direktoratet for arbejdstilsynet og de under direktoratet henlagte tilsynskredse; tilsvarende udtalelse i L. A. 151/65 om forholdet mellem ministeriet for offentlige arbejder og direktoratet for luftfartsvæsenet).

I de forelagte tilfælde har justitsministeriet i overensstemmelse hermed foretaget en mere omfattende vurdering af det pågældende direktorats placering i forhold til ministeriets departement. Som elementer, der kan tale for at betragte direktoratet som en selvstændig myndighed — med den virkning at brevveksling mellem direktoratet og departementet ikke kan anses omfattet af undtagelsesbestemmelsen i § 6, nr. 2 — kan fremhæves, at direktoratet træffer afgørelse på egne vegne, at direktoratets selvstændige afgørelseskompetence er af forholdsvis omfattende karakter, at direktøren ikke har direkte referat til ministeren, at direktoratets afgørelser kan rekrurreres til departementet, at direktoratet ikke er undergivet departementets instruktionsbeføjelse, og at direktoratet er opført selvstændigt i normerings- og klassificeringsloven.

Af andre tilfælde, hvor spørgsmålet om anvendeligheden af den omhandlede undtagelsesbestemmelse har foreligget i praksis, kan nævnes, at justitsministeriet har antaget, at en tjenestemand, over for hvem der har været gennemført en disciplinær undersøgelse efter reglerne i tjenestemandslovens § 17, med hjemmel i partsoffentlighedsloven kan forlange at blive gjort bekendt med den beretning og indstilling, forhørslederen har afgivet over for vedkommende styrelse. Justitsministeriet udtalte, at man måtte nære betænkelighed ved at antage, at de omhand-